

Arrest

nr. 346 389 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2025.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die de Kosovaarse nationaliteit heeft, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal

evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming grotendeels baseert op dezelfde motieven als degene die door haar zoon R. E. in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. In haar verzoekschrift beperkt verzoekster zich grotendeels tot het hernemen van de middelen en argumentatie ontwikkeld in het verzoekschrift van haar zoon.

Inzake haar zoon (zaak nr. 334.597) wordt als volgt beschikt:

“1. Verzoeker, van Kosovaarse nationaliteit, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van het CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St.Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. Verzoeker diende op 15 februari 2024 een eerste keer een verzoek om internationale bescherming in België in.

Hij verklaarde dat hij en zijn echtgenote in Kosovo met verschillende familieleden samenwoonden, waaronder zijn ouders en enkele broers en zussen en een van hun partners, en dat zij er veel last hadden van hun burens, de familie L. Nadat midden juli 2021 verzoekers oom X. tijdens een handgemeen buurman S. L. had vermoord, verliet verzoeker met zijn familie uit veiligheidsoverwegingen hun dorp en vestigden ze zich elders (“ondergedoken”) in Kosovo. De problemen hielden echter aan en ze bleven (zich) gevisieerd (voelen). Omdat verzoeker en zijn familie zich niet veilig voelden en omdat ze vanaf 2024 visumvrij konden reizen, vertrokken verzoekers ouders en enkele broers in januari 2024 naar België en ongeveer een maand later reisden ook verzoeker en zijn echtgenote, alsook verzoekers broer A. en diens gezin naar België. Bij een terugkeer naar Kosovo vrezden ze het slachtoffer te worden van wraakacties van de familie L.

Bij beslissingen “verzoek kennelijk ongegrond” van 19 maart 2024 weigerde het CGVS verzoeker (en zijn echtgenote en ouders) internationale bescherming en werd het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd (toepassing artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet). Ze gingen tegen die beslissingen in beroep, waarop de Raad bij arrest nr. 318 223 van 10 december 2024 verzoeker en zijn familieleden internationale bescherming weigerde.

In dat arrest oordeelde de Raad dat het feit dat verzoekers oom buurman S. L. vermoord heeft niet in twijfel wordt getrokken, maar dat verzoeker en zijn familie niet aannemelijk maken dat zij door de familie L. in het kader van een bloedwraak gevisieerd zouden worden. Tevens werd vastgesteld dat hoe het ook zij, zij niet aannemelijk maken dat zij geen of onvoldoende beroep konden doen op hulp en/of bescherming van de Kosovaarse autoriteiten.

4. Enkele weken later al na dat arrest, dient verzoeker huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in België in, op 2 januari 2025.

Verzoeker verklaart dat de problemen nog steeds actueel zijn. Hij stelt dat er in hun woning in Kosovo werd ingebroken, dat er een dode hond werd achtergelaten en dat hij, net zoals zijn dochter, bij een terugkeer naar Kosovo nergens terecht kan. Ter staving van dit volgend verzoek legt hij een kopie van zijn paspoort en van

dat van zijn echtgenote neer, uitgereikt op 30 januari 2024 en geldig tot 29 januari 2034, een foto en video van een huis en een facebookpost d.d. 16 juli 2021 en een videoreportage aangaande de dood van S. L.

5. De kernvraag is of de door verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek aangereikte elementen -bijkomende verklaringen en neergelegde documenten- kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat is niet het geval. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van het CGVS dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt op goede grond en terecht vastgesteld:

"U herhaalt immers in het kader van uw tweede verzoek enkel dat u in een bloedwraak verwickeld bent waarbij er in uw woning in Kosovo werd ingebroken en voegt eraan toe dat er een dode hond zou zijn achtergelaten (DVZvragenlijst volgend verzoek, vragen 17 en 20), iets wat u aan de hand van foto's en een video van een (schijnbaar verlaten) huis en een video van een reportage over de dood van S.(...) L.(...) (documenten 2 en 3) wenst aan te tonen. Dergelijke herhalingen en/of aanvullingen doen echter niet de minste afbreuk aan de conclusie getrokken bij uw vorige verzoek, namelijk dat het feit dat S.(...) L.(...) door uw oom X.(...) vermoord werd niet in twijfel wordt getrokken maar dat u niet aannemelijk maakte dat u (of uw familie) omwille hiervan door de familie L.(...) in het kader van een bloedwraak gevisieerd zou worden en hiertegen niet effectief zou kunnen worden beschermd door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U bracht bij uw tweede verzoek geen enkel element aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat er voor u in Kosovo toch geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden staan.

Daar waar u in het kader van huidig verzoek verklaart dat u in Kosovo niets heeft om naar terug te keren (DVZvragenlijst volgend verzoek, vraag 17), kan er nog herhaald worden dat er reeds in het kader van uw vorige verzoek werd vastgesteld dat uit niets blijkt dat u bij terugkeer naar Kosovo niet in staat zou zijn om er voor u en uw familie een leven uit te bouwen. U heeft bij uw tweede verzoek geen concrete tegenindicaties hiervan aangebracht.

De door u neergelegde kopieën van paspoorten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit en nationaliteit en die van uw echtgenote wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld." (eigen onderlijning)

Verzoeker slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen.

Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de door hem aangebrachte elementen, namelijk dat er in hun voormalige woning werd ingebroken en dat daarbij een dode hond werd achtergelaten, aantonen dat zij effectief gevisieerd worden door de familie van L. S., ook na hun vlucht naar België, benadrukt de Raad dat eerder bij voormeld arrest op grond van verschillende vaststellingen werd geoordeeld dat verzoeker en zijn familieleden die mee naar België kwamen en hier eveneens om internationale bescherming verzochten, niet aannemelijk maken dat zij door de familie L. in het kader van een bloedwraak gevisieerd zouden worden.

Zo werd onder andere gewezen op de houding van verzoekers familie, waarover in voormeld arrest wordt gemotiveerd:

"Voorts motiveert de adjunct-commissaris op goede gronden als volgt in hoofde van tweede verzoeker: "Dat jullie uit vrees voor een bloedwraak in Kosovo niet meer durfden buiten komen (CGVS, p. 14) en uw kinderen A(...) en E(...) hierdoor niet naar school gingen in Plementin (CGVS S(...), p. 7-8), kon u evenmin aannemelijk maken. Immers, u en uw zonen E(...) en A(...) werkten af en toe als metaalbewerker in jullie buurt in Plementin (CGVS, p. 20 + CGVS E(...), p. 6), jullie gingen soms in het dorp Prelluzhe op bezoek bij uw broer S(...) (CGVS E(...), p. 6), en bij uw tante in Plementin (CGVS, p. 15). Tevens ging u naar uw zus in Ferizaj zodat uw echtgenote er haar paspoort en die van A(...) en E(...) kon aanvragen (CGVS, p. 19), ging E(...) met zijn echtgenote voor een zwangerschapscontrole bij een arts in Obilic langs (CGVS E(...), p. 4) en ging hij zijn paspoort aanvragen en ophalen te Shtime (CGVS E(...), p. 7-8). Ook ging hij samen met uw zoon A(...) zijn uittreksel uit het bevolkingsregister ophalen in Ferizaj of Lipjan (CGVS E(...), p. 8). Uit bovenstaande vaststellingen blijkt allerm minst dat jullie in Kosovo een opgesloten bestaan leefden."

De verzoekende partijen betogen dat het feit dat de zonen de woning verlieten om te werken en om administratieve plichten te vervullen, niet wegneemt dat zij in constante stress leefden en zij heel voorzichtig waren. De Raad merkt in dit kader echter op dat zij bovendien ook familie gingen bezoeken in de buurt (AD

tweede verzoeker en tweede verzoekster, stuk 4+B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van tweede verzoeker, p. 19; AD eerste verzoeker en eerste verzoekster, stuk 4+B, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van eerste verzoeker, p. 6). Daarnaast blijkt dat zij ook van thuis uit werk konden aannemen, waardoor het voor de Raad niet duidelijk is waarom zij toch het risico namen naar buiten te gaan om te werken. Dat de jongste zonen van het gezin niet naar school konden gaan, kan dan ook niet overtuigen. Evenmin kunnen zij worden bijgetreden waar zij stellen een opgesloten bestaan gekend te hebben in Kosovo."

Het loutere feit dat na hun vertrek uit Kosovo in hun woning werd ingebroken en hierbij een dode hond zou zijn achtergelaten, toont naar het oordeel van de Raad niet aan dat verzoeker en zijn familie door de familie L. in Kosovo in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd.

Daarenboven, en dit in het bijzonder, werd eerder door de Raad vastgesteld en geoordeeld dat verzoeker en zijn familie hoe dan ook niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met de familie L. in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt.

Verzoeker brengt bij zijn huidig volgend beschermingsverzoek in België geen nieuwe elementen aan die anders doen besluiten, zo stelt de Raad in navolging van het CGVS vast. De opmerking in het verzoekschrift dat "De loutere verwijzing naar de (theoretische) mogelijkheid om beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten is niet afdoende om te veronderstellen dat verzoeker en zijn familie effectieve en doeltreffende bescherming zouden verkrijgen tegen de bloedwraak en de beperkte mogelijkheden van de Kosovaarse autoriteiten waarvan zij het slachtoffer dreigen te worden", is geenszins van aard aan die vaststelling afbreuk te doen. Het doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen eerder door de Raad in voormeld voorafgaand arrest werd vastgesteld aangaande de in Kosovo beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden en vaststelling dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. Het komt verzoeker toe om aan te tonen dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert, wat hij geheel nalaat.

Voor hetgeen in dit verband eerder werd geoordeeld, wat betreft de nationale beschermingsmogelijkheden in Kosovo, wordt verwezen naar voormeld voorafgaand arrest, dat van enkele weken voor verzoekers huidig volgend beschermingsverzoek dateert. Verzoeker brengt bij huidig (hierop snel) volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen bij die aan die eerdere beoordeling afbreuk doen en/of die anderszins de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De uitleg in het verzoekschrift inzake verzoekers precare situatie bij terugkeer naar Kosovo, waarbij wordt gewezen op het gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk en geïsoleerd bestaan bij een terugkeer naar zijn land, houdt totaal geen steek. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen in dit verband eerder in voormeld arrest door de Raad werd vastgesteld, met name: "De adjunct-commissaris motiveert aangaande de verzoekende partijen hun netwerk en levensomstandigheden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo op goede gronden als volgt in hoofde van tweede verzoeker (verzoekers vader): "Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Kosovo een leven uit te bouwen voor u en uw familie. Er dient immers vastgesteld te worden dat u over een sociaal en financieel netwerk in Kosovo beschikt. Zo bezit u nog steeds uw huis en garage in Gadime waar u jarenlang als lasser werkte (CGVS, p. 4-5). Ook in Plementin, waar u ongeveer tweeëneenhalf jaar, tot aan uw vertrek uit Kosovo, met uw familie bij uw neef B(...) –waarmee u nog contact heeft (CGVS, p. 8-9)- verbleef, werkte u samen met uw zonen E(...) (verzoeker) en A(...) in de metaalsector. Verder voorzagen jullie in Plementin in jullie onderhoud dankzij de hulp van jullie neven B(...) en U(...) en van een moslimorganisatie. Verder had uw zoon A(...) een leefloon en stuurde uw schoonzus N(...) soms geld op (CGVS, p. 4-5 + p. 20 & CGVS S(...), p. 3-4 & CGVS E(...), p.5-6). Voorts kreeg u in het verleden een uitkering omdat u minderjarige kinderen heeft maar werd deze omwille van een voor u onduidelijke reden stopgezet (CGVS, p. 4-6). Hoewel u aan de voorwaarden lijkt te voldoen om alsnog dergelijke uitkering te krijgen, ging u zich echter, louter omdat het u niet interesseerde, nooit meer informeren over de reden waarom deze uitkering werd stopgezet (CGVS, p. 6). Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad voegt hieraan toe dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de socio-economische situatie waarin zij terecht kunnen komen in Kosovo te wijten is aan het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij bij terugkeer naar Kosovo op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in zijn elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zulke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In

het dossier van de verzoekende partijen zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partijen aangetoond.” (eigen onderlijning)

Door in het verzoekschrift louter de vrees te herhalen in Kosovo terecht te zullen komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften in combinatie met de algemene veiligheidssituatie in Kosovo, een situatie die hij nalaat toe te lichten, laat verzoeker geheel na bij huidig volgend verzoek concrete en dienstige elementen bij te brengen die anders doen oordelen. Verzoeker lijkt zijn huidig volgend verzoek te beschouwen en gebruiken als een opportuniteit om al eerder aangehaalde argumenten nogmaals te herhalen, waarbij hij evenwel voorbijgaat aan en nalaat een ander licht te werpen op hetgeen eerder werd vastgesteld.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift aangaande zijn langdurig verblijf in België waardoor hij zich tevens een levenswijze eigen heeft gemaakt die haaks staat op de situatie in Kosovo, betreft een motief dat op zich niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf/integratie in België. Het CGVS en de Raad zijn enkel bevoegd het eventueel risico op vervolging of ernstige schade bij een terugkeer naar het land van herkomst te beoordelen. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker sinds begin februari 2024, oftewel ongeveer slechts anderhalf jaar, samen met zijn echtgenote in België verblijft, wat het zogeheten “langdurig” verblijf hier in België en langdurige periode van afwezigheid in Kosovo danig relativeert en nuanceert. Hoe dan ook wordt in het verzoekschrift nergens toegelicht laat staan aangetoond hoe het verblijf van verzoeker in België maakt dat hij zich hier een zekere levenswijze zou hebben eigen gemaakt die afwijkt van de heersende cultuur in Kosovo, laat staan in die mate dat hij hierdoor bij terugkeer door wie dan ook dreigt te worden gevisieerd en vervolgd. Dit betreft niets meer dan een louter hypothetische vrees, waarmee verzoeker geen nood aan internationale bescherming in concreto aantoont.

Verder voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat hij geen binding meer heeft met zijn herkomstland, doch hij licht niet toe en toont niet aan wie hij daarom in/bij terugkeer naar Kosovo dient te vrezen. Derhalve is een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). Verzoeker toont hiermee dan ook geen nood aan internationale bescherming aan.

6. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: “Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”. De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te

brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

3. De Raad sluit zich verder aan bij hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld omtrent haar medische problemen, waarover zij geen ander licht werpt.

4. Dienvolgens lijkt ook verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 6 maart 2026 staat het volgende vermeld:

“De zaken 336 381 en 336 385 (volgnr. 3) worden samen opgeroepen en met akkoord van beide verzoekende partijen gezamenlijk behandeld. De voorzitter wijst hierbij ook op de samenhang met de zaak 348 689 (volgnr. 1) die verzoekers’ zoon [A.] en schoondochter [I.] betreft en eerder werd behandeld ter zitting.

Tolk 1022 staat onder eed en tolkt Albanees – Nederlands in beide zaken.

De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verzoekers willen benadrukken dat verweerder bij de beoordeling van hun eerste beschermingsverzoeken “als realiteit heeft aanvaard” dat verzoekers broer hun buurman [L.] heeft gedood. Daarnaast zijn er nieuwe elementen voorhanden die hun thans voorliggende navolgende beschermingsverzoeken rechtvaardigen: hun woning werd leeggeroofd, er werd een dode hond achtergelaten, verzoeker kampt met medische problemen en hun zoon [E.] heeft een relevante videoreportage bijgebracht over de dood van hun buurman [L.]. Zowel verweerder als de Raad zetten deze nieuwe elementen te snel weg als zijnde reeds beoordeeld en verwijzen ten onrechte naar de beoordeling inzake hun eerdere beschermingsverzoeken, terwijl ze integendeel wijzen op een escalatie van het conflict en een grondige analyse van de videoreportage aantoont dat dit een kwestie van bloedwraak betreft. Hierbij achten verzoekers de analyse in voormelde beschikkingen voor wat betreft de mogelijkheden tot

overheidsbescherming in hun land van herkomst onvoldoende concreet. Zij beschikken er niet over een ondersteunend netwerk en hun Roma-origine maakt hen extra kwetsbaar. De louter theoretische verwijzing in de beschikkingen naar een netwerk volstaat geenszins: de Raad houdt hierbij onvoldoende rekening met hun Roma-etnie en baseert zich op verouderde informatie die zij niet langer pertinent achten. Bijgevolg dienen de bestreden beslissingen minstens te worden vernietigd, zodat verweerder hun zaak opnieuw kan onderzoeken. Verder bevraagd, wenst verzoeker hier niets aan toe te voegen: zij hebben alle nodige bewijzen voorgelegd. Verzoekster benadrukt het risico voor haar kinderen en stelt in geen geval te kunnen terugkeren.”

5. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar huidig verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven als deze die haar zoon E.R. en haar echtgenoot hebben aangevoerd in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

In de zaak met rolnummer 336 381 waarnaar ter terechtzitting wordt verwezen, zijnde de zaak met betrekking tot haar echtgenoot, wordt hetzelfde pleidooi gevoerd en wordt hierover bij arrest van 7 mei 2026 met nr. 346 388 gemotiveerd als volgt:

“[...]

5.1. In het kader van zijn vorig, eerste beschermingsverzoek oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 318 223 van 10 december 2024 dat het feit dat verzoekers broer X. zijn buurman S.L. vermoord heeft niet in twijfel wordt getrokken, maar verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij en zijn familie om die reden door de familie L. in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd én hiertegen niet effectief zouden kunnen worden beschermd door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig beschermingsverzoek.

De Raad herinnert er hierbij aan dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

De Raad herinnert er verder aan dat de voorgelegde elementen niet enkel ‘nieuw’ moeten zijn, in die zin dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen die niet werden onderzocht in het kader van een vorig beschermingsverzoek, maar deze nieuwe elementen moeten ook van die aard zijn dat zij de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Het louter ‘nieuw’ zijn, volstaat dus niet opdat een volgende beschermingsverzoek in toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

5.2. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de door verzoeker in het kader van zijn huidig beschermingsverzoek aangebrachte nieuwe elementen, en hij die afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt hij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker, die zijn volgend verzoek grotendeels steunt op de motieven die zijn zoon E.R. in diens tweede beschermingsverzoek heeft aangehaald, geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De Raad bevestigt deze conclusie in voormelde beschikking.

Met een verwijzing naar de motieven in de bestreden beslissing wordt vooreerst geduïd: “U herhaalt immers in het kader van uw tweede verzoek enkel dat u in een bloedwraak verwickeld bent waarbij er in uw woning in Kosovo werd ingebroken en voegt eraan toe dat er een dode hond zou zijn achtergelaten (DVZvragenlijst volgend verzoek, vragen 17 en 20), iets wat u aan de hand van foto’s en een video van een (schijnbaar verlaten) huis en een video van een reportage over de dood van S.(...) L.(...) (documenten 2 en 3) wenst aan te tonen. Dergelijke herhalingen en/of aanvullingen doen echter niet de minste afbreuk aan de conclusie getrokken bij uw vorige verzoek, namelijk dat het feit dat S.(...) L.(...) door uw oom X.(...) vermoord werd niet

in twijfel wordt getrokken maar dat u niet aannemelijk maakte dat u (of uw familie) omwille hiervan door de familie L.(...) in het kader van een bloedwraak gevisieerd zou worden en hiertegen niet effectief zou kunnen worden beschermd door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. U bracht bij uw tweede verzoek geen enkel element aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat er voor u in Kosovo toch geen of onvoldoende beschermingsmogelijkheden ter beschikking zouden staan.”

Verzoeker repliceert ter zitting dat de nieuwe elementen die thans voorliggen, met name dat hun woning werd leeggeroofd en er een dode hond werd achtergelaten, wijzen op een escalatie van het conflict. Een grondige analyse van de videoreportage die hun zoon E. heeft bijgebracht over de dood van hun buurman, zou ook moeten aantonen dat het een kwestie van bloedwraak betreft.

Verzoeker overtuigt echter niet. Hij slaagt er vooreerst nog steeds niet in aan te tonen dat hij en zijn familie daadwerkelijk persoonlijk gevisieerd worden in het kader van bloedwraak. Uit het enkele feit dat er zou zijn ingebroken in hun woning en dat daarbij een dode hond zou zijn achtergelaten, kan niet blijken dat deze feiten rechtstreeks verband houden met een gerichte actie in het kader van een bloedwraak zoals verzoeker beweert en dit volstaat op zich niet om aan te tonen dat hij en zijn familie persoonlijk gevisieerd worden. De concrete omstandigheden, de daders of het motief van deze feiten kunnen uit deze beweerde feiten immers niet ondubbelzinnig blijken. Verzoeker brengt ook geen geobjectiveerde elementen aan die zijn beweringen in dit verband onderbouwen. De foto's en video van een schijnbaar verlaten huis die door zijn zoon werden neergelegd, hebben tevens slechts beperkte bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Ook de verwijzing naar de videoreportage omtrent de dood van S.L. doet hier niet anders over denken. Zelfs indien uit deze reportage zou kunnen worden afgeleid dat het overlijden van L. kadert binnen een context van bloedwraak, dan nog toont verzoeker niet in concreto aan dat hij en zijn familie persoonlijk het voorwerp uitmaken van vergeldingsmaatregelen door de familie L.

Daarnaast blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij noch zijn familie ingeval van een terugkeer naar Kosovo, een beroep zouden kunnen doen op de bescherming van de nationale autoriteiten. Hij brengt geen nieuwe, concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de Kosovaarse politie of andere bevoegde instanties niet bereid of niet in staat zouden zijn om hen bescherming te bieden tegen eventuele dreigingen.

Ook in hoofde van verzoekers zoon E., die in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek dezelfde elementen aanhaalt, oordeelt de Raad in zijn arrest nr. 336 994 van 2 december 2025 dat “[h]et loutere feit dat na hun vertrek uit Kosovo in hun woning werd ingebroken en hierbij een dode hond zou zijn achtergelaten, (...) niet [aantoont] dat de verzoekende partij en haar familie door de familie L. in Kosovo in het kader van een bloedwraak zouden worden gevisieerd” en wordt eraan herinnerd dat de Raad al eerder heeft geoordeeld dat verzoekers zoon E. en zijn familie niet aantonen dat het hen met betrekking tot hun verklaarde problemen met de familie L. in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt.

5.3. Verzoeker herhaalt ter zitting niet te beschikken over een ondersteunend netwerk in Kosovo. In de beschikking werd onder verwijzing naar het arrest nr. 318 223, uitgesproken op 10 december 2024 in het kader van verzoekers vorige, eerste beschermingsverzoek, reeds ingegaan op het beweerde gebrek aan sociaal of familiaal netwerk, dat in het verzoekschrift nogmaals werd benadrukt:

“De uitleg in het verzoekschrift inzake verzoekers precaire situatie bij terugkeer naar Kosovo, waarbij wordt gewezen op het gebrek aan een sociaal of familiaal netwerk en geïsoleerd bestaan bij een terugkeer naar zijn land, houdt totaal geen steek. Hiervoor wordt verwezen naar hetgeen in dit verband eerder in voormeld arrest door de Raad werd vastgesteld, met name: “De adjunct-commissaris motiveert aangaande de verzoekende partijen hun netwerk en levensomstandigheden bij een eventuele terugkeer naar Kosovo op goede gronden als volgt in hoofde van tweede verzoeker (verzoekers vader): “Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Kosovo een leven uit te bouwen voor u en uw familie. Er dient immers vastgesteld te worden dat u over een sociaal en financieel netwerk in Kosovo beschikt. Zo bezit u nog steeds uw huis en garage in Gadime waar u jarenlang als lasser werkte (CGVS, p. 4-5). Ook in Plementin, waar u ongeveer tweeëneenhalf jaar, tot aan uw vertrek uit Kosovo, met uw familie bij uw neef B(...) –waarmee u nog contact heeft (CGVS, p. 8-9)- verbleef, werkte u samen met uw zonen E(...) (verzoeker) en A(...) in de metaalsector. Verder voorzagen jullie in Plementin in jullie onderhoud dankzij de hulp van jullie neven B(...) en U(...) en van een moslimorganisatie. Verder had uw zoon A(...) een leefloon en stuurde uw schoonzus N(...) soms geld op (CGVS, p. 4-5 + p. 20 & CGVS S(...), p. 3-4 & CGVS E(...), p.5-6). Voorts kreeg u in het verleden een uitkering omdat u minderjarige kinderen heeft maar werd deze omwille van een voor u onduidelijke reden stopgezet (CGVS, p. 4-6). Hoewel u aan de voorwaarden lijkt te voldoen om alsnog dergelijke uitkering te krijgen, ging u zich echter, louter omdat het u niet interesseerde, nooit meer informeren over de reden waarom deze uitkering werd stopgezet (CGVS, p. 6). Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad voegt hieraan toe dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de socio-economische situatie waarin zij terecht kunnen komen in Kosovo te wijten is aan het opzettelijk handelen of nalaten van een actor,

zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat zij bij terugkeer naar Kosovo op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in zijn elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat zulke socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van de verzoekende partijen zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door de verzoekende partijen aangetoond.”

Door ter zitting louter te repliceren dat de Raad hierbij onvoldoende rekening houdt met hun Roma-etnie en zich baseert op verouderde informatie, gaat verzoeker geenszins concreet in op de bevindingen die hoger worden uiteengezet en brengt hij zelf geen actuele, geïndividualiseerde elementen aan die hier anders over doen oordelen.

In de bestreden beslissing wordt de Roma-origine van verzoeker in rekening gebracht waarbij onder verwijzing naar de COI Focus “Kosovo Algemene Situatie” van 5 december 2023 terdege wordt gemotiveerd dat “heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In 2022 heeft de Kosovaarse regering de Strategy for the Advancement of the Rights of the Roma and Ashkali communities 2022-2026 aangenomen, samen met het bijbehorend Actieplan 2022-2024, die gericht zijn op een verdere verbetering van de rechten van deze gemeenschappen in diverse domeinen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de RAE in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën in meerdere gemeenten met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, waaronder versterking van onderwijscapaciteiten voor kinderen uit deze minderheidsgroepen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker brengt geen elementen bij die hierover anders doen denken.

Verzoeker stelt nog dat de analyse wat betreft de mogelijkheden tot overheidsbescherming in het land van herkomst onvoldoende concreet is, maar laat na dit blote betoog nader te duiden of verder toe te lichten. Het doet op generlei wijze afbreuk aan hetgeen eerder door de Raad in voormeld voorafgaand arrest nr. 318 223 werd vastgesteld aangaande de in Kosovo beschikbare nationale beschermingsmogelijkheden en vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat het hem in Kosovo aan nationale bescherming ontbreekt. Het komt verzoeker

toe om aan te tonen dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert, wat hij geheel nalaat.

In de mate dat wordt aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Kosovo bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zal kennen en het van hem enige inspanning zal vergen om zijn leven er verder op te bouwen, wijst de Raad erop dat zulks niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als daad van vervolging of als ernstige schade te worden aangemerkt. Tevens kan niet blijken dat hier sprake is van een intentionele benadeling door een actor van vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan echter niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit niets blijkt en verzoeker toont ook niet aan dat hij louter omwille van zijn Roma-etnie geen werk zou mogen uitoefenen in Kosovo en/of er verstoken zou zijn van huisvesting, te meer hij nog steeds in het bezit is van zijn huis en garage in Gadime waar hij jarenlang als lasser werkte. Zoals hoger reeds bemerkt, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die hier een ander licht op werpen.

5.4. Waar verzoeker ter zitting erop wijst dat hij kampt met medische problemen, wijst de Raad erop dat dit element werd besproken in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft hierover in zijn verzoekschrift echter niet de minste opmerking gemaakt. Dit werd ook bemerkt onder punt 3 van de beschikking. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

5.5. Verzoeker brengt, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

5.6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

6. Bijgevolg brengt verzoekster evenmin nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO

